

Forfatter: Ingemann, Bernhard Severin

Titel: BREV TIL: Houstrup, Jens Christian FRA: Ingemann, Bernhard Severin (1849-04-13)

Citation: Ingemann, Bernhard Severin: "BREV TIL: Houstrup, Jens Christian FRA: Ingemann, Bernhard Severin (1849-04-13)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 114. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000039.pdf> (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Ingemann til C. Hostrup.
Sorø. 13. April 1849

Kjære Hostrup!

Efter hiin blodige Explosion Skjærtorsdag^{*)} og under Mareriddet af vort øieblikkelige Tidstryk, kunde man næsten fristes til med en Jean Pauls Helt saaledes at indmure sig i sin Idee-Verden, at den hele ydre Verden kun blev dens Drabant og alle vore Ulykker triste Begivenheder i Maanen — dog saa egoistisk aandelig vil og kan intet rigtigt Menneske og ingen Dansk være. For dog ikke reent at knuses af Verdensblokken paa vor s. 115 Nakke, maa man kunne række Hovedet op over den og drage lidt Luft fra Regionen over Skyerne. Til en saadan øieblikkelig Luftindaanden har Deres hjertelige og smukke Brev idag opfordret mig.

De har, som jeg ventede, med poetisk Aand sat Dem ind i mit Eventyr-Sindbillede og seet Grundideen gjennem dets Arabesker. Jeg har, som De seer, ikke bekymret mig om, hvilke Grændser en 10 eller 20 Aars Æsthetik vil opstille for den poetiske Symbolik — (at den har gammel Rod i vor nordiske Natur, vidner Völuspá og vor hele reent mythiske Eddapoesie om.) Jeg har villet uddrage Ideerne af Abstractionens Grav og give dem Skikkelse som levende Naturer. Ligesom Mennesket og enhver Skabning er en guddommelig Idee, saaledes er enhver guddommelig Idee Liv og Væsen. Saaledes som Frihedsideen oprindelig udsprang af Skaberens Aand, svæver den som Genius, Engel eller Feedronning, over Forgangenhedens og Tilblivelsens Verdner, som alle temporaire Friheds- Incarnationers Stammemoder, og stræber at indaande sit guddommelige Heelliv i sine Døttres Sjæle, som, medens de færdes i det jordiske Halvliv, ere bundne til enhver Tidsaand og kun i enkelte højere Momenter kunne ahne Grundtanken i deres Mission. Derfor kan vor Tids Miranda ikke komme videre. For i Endeligheden at udvikle sig og forplante sig i en ny skjønnere Aabenbarelse, maa hun formæle sig med en Menneskenatur, der tilhører Folket; ham finder hun i Gudmund — hans s. 116 høieste Liv tilhører dog Umiddelbarhedens Sphære — og det er vist et Vink af Viidsoms-Ædelstenen i hans Haand, at han en Tidlang lægger den i Snuustobaksdaasen, medens han ligeledes følger dens Vink i den Ahnelse og Drøm, hvorigjennem han kun kan komme til Beskuelse. Inden dette bliver ham aabenbaret, staaer han Fare for at blive til en eensidig Stuelærd. Hvad han vil skrive en lærd Afhandling over, maa han opleve paa sin Maade. Inden dette er skeet, kan hans aandelige Formæling med den endnu halvt sovende Miranda kun frembringe et Hjernefoster — en Parodi paa Minervas Fødsel af Jupiterhjernen — den politiske Doctrin — Vanskabningen, der opfinder det gale System og dør af Bogorme — og som den sundere Almue betragter som en tredobbelt Nar, Doctor «Trenarius» — en humoristisk Spøg, som De seer

Ligesaalidt som min Frihedshelt rigtig kan komme tilrette med Viidsomsstenen, som han siden er nær ved at stirre sig gal paa, med hans Mangel paa grundig Speculation, ligesaalidt er han fri for sin Tids og sit Folks Svagheder — Forfængelighed, Smaalighed, Egoisme, Ærgjærrighed og aandelig Inertie. — Alt det maa overvindes, inden det lukkede Land (Beskuelsens Verden) kan aabne sig for ham. Selv paa hiin Side følger ham Inertien med Faren for at fortabe sig eller groe fast i en aandelig Sandselighed (den lange Sultans Slot). Men han har de tre nødvendige Følgesvende, som en Græker s. 117 vilde fremstillet i classiske Skjønhedsformer, men som Romantiken ikke frygter for at give Skikkelser, som kun have deres Skjønhed i det indre Væsen. Han har den mægtige Barnetro, der kan flytte Bjerge, men som foragtes og forhaanes i Verden som et gammelt dumt Trældyr — skjøndt det altid veed den rette Vei og kan lade Jorden løbe bort under sine Fødder. Han har det Haab, der altid giver frisk og freidigt Mod, som ligesom kan leve af Luften og meddele uforgjængeligt Brød i Hungersnøden — i Verdens Øine er Brødet dog tørt. — Elias-Ravnen maa finde sig i, at dens Vinger udenfor Paradiismuren ere sorte og dens Sang et hæst Skrig — den kommer ligesaalidt som Aseninden indenfor Bommen til det æsthetiske Land, men vilde gjerne fløiet over Paradiismuren, for der at blive en Phoenix. Gudmund har endelig ogsaa den Kjærlighed, der med Guldfisken ved hans Hjerte kan blive til Jonashvalen, der kan føre ham levende gjennem alle Dybder og bære ham som en Noasark over Flammehavet til det nu øde Lyksalighedsland, hvorfra den gjerne vilde svømme mod Strømmen til dens evige Kilde. Nu vil De ogsaa see, hvorfor Eslet bliver liggende ved den gennemfarne Port til Beskuelsens Verden — længer skal Troen jo ikke følge os — der faae vi det store Syn for Heelheden i det Forgangne og Tilkommende — derfra kan endnu kun Stjærnen hentes til det Træ, hvis Blomstren er Forbud paa alle Mirandaers Uraabenbaring i hendes Stammemoder.

s. 118 Og nu Levvel for denne Gang. Hjerteligst Hilsen til Dem og hele Familien fra os begge her.

Deres venligst hengivne
B. S. Ingemann.